

til de såkaldt kulturelle formål, som finder nåde hos de af staten udpegede nævn og udvalg m.v.?»

(Forespørgsel nr. XXVIII. Anmeldt 25/4 79. Fremme af foresp. vedt. 3/5 79).

Forhandling

H. C. Hansen (FP):

Må jeg først og fremmest beklage, at hr. Poulsgaard ikke kan være til stede i dag. Hr. Poulsgaard er som bekendt syg og vender formentlig tilbage i løbet af næste uge. Vi har prøvet, om vi kunne få udskudt forespørgslen, men dette har desværre på grund af tidspres her i folketinget ikke kunnet lade sig gøre.

Baggrunden for vor forespørgsel er den, at enhver privat husholdning fra tid til anden må gennemgå sine udgifter og sammenholde dem med indtægterne for at se, om der skal foretages ændringer. Det samme sker for Danmark som helhed og bliver udtrykt gennem finansloven.

Der er ingen tvivl om, at Danmark befinder sig i en alvorlig økonomisk situation, og der er heller ingen tvivl om, at kulturministeriet nu er begyndt at presse på med øgede bevillinger. Det må derfor være rigtigt, at vi her i folketinget tager en debat om kulturministeriets samlede budget i forhold til de øvrige ministerier og i forhold til statens samlede udgifter og dernæst en gennemgang af kulturministeriets udgifter og bevillingerne for at se, om ministeriet prioriterer rigtigt, eller om der bør foretages nogle ændringer.

Mit partis holdning til disse problemer er jo kendt, og socialdemokratiets holdning til disse problemer er kendt. Det, vi i første række har spurgt om, er, om regeringen efter omdannelsen med partiet venstre er parat til ændringer. Fremskridtspartiet er naturligvis også overordentlig interesseret i at høre, hvorledes det konservative folkeparti og centrum-demokraterne stiller sig til problemet, ligesom vi også er interesseret i de øvrige partiers holdning. Men måske netop det konservative folkepartis og centrumdemokraternes holdning er interessant, fordi disse to partier efter min og mit partis mening indtager en dobbeltstilling ved på den ene side at medvirke til en socialdemokratisk lovgivning og på den anden side kraftigt at

kritisere den, når lovgivningen bliver omsat i virkelighedens verden.

Jeg håber, vi kan få en saglig debat i dag, så vi kan afklare de forskellige partiers holdning til denne meget væsentlige del af statens virkeområde.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Ved indledningen til dette folketingsår gav statsministeren i sin åbningsredegørelse folketinget klar besked om regeringens syn på den nærmeste tids opgaver på det kulturelle område. Statsministeren oplyste ved denne lejlighed (Folketingstidende 1978-79, sp. 17):

»På kulturpolitikens område vil regeringen fremsætte en række forslag, som skal bidrage til fortsat at øge mulighederne for, at hele befolkningen kan få andel i kulturlivet.«

I sammenhæng med denne udtalelse blev det bl. a. sagt, at filmstøtteordningerne vil blive søgt forbedret, at regeringen vil søge en løsning, der kan sikre Det kgl. Teaters fremtid til gavn for hele landet, og at man med baggrund i den betænkning, der forventes fra bibliotekskommissionen, ville overveje, hvilke forslag der kan stilles for at styrke bibliotekernes virksomhed.

Åbningsredegørelsens ord er således en tilkendegivelse, som ikke burde kunne misforstås, af, at regeringen ikke går ind for nogen kulturpause, men tværtimod mener, at der på en række områder er brug for at forstærke den kulturpolitiske indsats. Dette var regeringens opfattelse i oktober 1978, og udviklingen siden da har ikke ændret noget i den principielle holdning.

Der er naturligvis ingen i regeringen, der ikke er klar over alvoren i de økonomiske problemer, som landet står over for i denne tid. Det er indlysende, at det er nødvendigt at vise tilbageholdenhed, og der er planer og reformer, som ikke lader sig gennemføre i den nuværende situation, i hvert fald ikke i fuld udstrækning. Men den situation, vi er i, kan på den anden side ikke motivere, at man begynder en kulturel nedskæringspolitik eller bremses op for enhver form for udvikling på det kulturelle område.

I den forespørgsel, der er grundlaget for drøftelserne i dag, spørges der specielt, om det er tanken, at der skal ske forøgelse af bevillingerne til »de såkaldt kulturelle for-